ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. η΄28-θ΄1)
28 ΙΟΥΛΙΟΥ 2024

Τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Χριστοῦ στὴν χώρα τῶν Γαδαρηνῶν μᾶς διηγήθηκε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. Εἶναι περιοχὴ τῆς βόρειας Παλαιστίνης, ἀλλὰ χωρίζεται ἀπ' τὴν Γαλιλαία μὲ τὴν γνωστὴ λίμνη τῆς Γεννησαρέτ. Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ μαθητές Του ἐπιβιβάσθηκαν σὲ ἕνα πλοιάριο, τὸ ὁποῖο θὰ τοὺς μετέφερε ἀπ' τὴν Γαλιλαία πρὸς τὴν ἀπέναντι πλευρὰ τῆς λίμνης, δηλαδὴ ἀπ' τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν χώρα τῶν Γαδαρηνῶν. Οἱ ἰουδαῖοι κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς εἶχαν ἀναμειχθεῖ μὲ ἀλλοεθνεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καὶ αὐτοὶ ἐπιλέξει τὴν περιοχὴ αὐτὴ τῆς βόρειας Παλαιστίνης γιὰ μόνιμη ἐγκατάσταση.

Οἱ ἰουδαῖοι κάτοικοι δὲν ἔδειχναν ἰδιαίτερη προσοχὴ στὶς θρησκευτικὲς καὶ ἐθνικές τους παραδόσεις, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ζοῦσαν σὲ πολυπολιτισμικὸ περιβάλλον, μέσα στὸ ὁποῖο καλοῦνταν νὰ συμβιώσουν μὲ ἀλλοεθνεῖς καὶ ἀλλοθρήσκους. Ἡ προσήλωση στὶς ἰουδαϊκὲς παραδόσεις θὰ δημιουργοῦσε ἕνα εἶδος ἀπομονώσεως καὶ ἀντιπαραθέσεως μὲ τοὺς ξένους. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀκολουθοῦσαν τὴν ἀπαγόρευση τῆς ὁποιασδήποτε χρή-σεως χοιρινοῦ κρέατος, ὅπως διέτασσε ρητῶς ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος, ἐπειδὴ ἔκρινε ὡς ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μὲ παρόμοιες διατάξεις νὰ διαχωρίζει τὸν λαὸ μὲ τὴν μονοθεϊστικὴ θρησκεία ἀπ' τοὺς εἰδωλολάτρες. Οἱ ἰουδαῖοι κάτοικοι αὐτῆς τῆς περιοχῆς, ἄν καὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τηροῦν τὸν Νόμο, συνήθιζαν νὰ ἐκτρέφουν χοίρους, γιὰ νὰ πωλοῦν στὴν συνέχεια τὸ χοιρινὸ κρέας πρὸς τοὺς ἄλλους κατοίκους.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἀποβιβάσθηκε στὴν περιοχὴ καὶ ἄρχισε νὰ βαδίζει, συνάντησε δύο δαιμονισμένους ἀνθρώπους. Ὅτι ἦσαν ὄντως δαιμονισμένοι, ἀποδεικνύεται ἀπ' τὰ λόγια τους πρὸς τὸν Χριστό. Στὴν πραγματικότητα τὰ λόγια αὐτὰ φανερώνουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατέχονταν ἀπὸ πλῆθος πονηρῶν πνευμάτων καὶ εἶχαν ἀπωλέσει τὴν δική τους προσωπικὴ ταυτότητα. Γι' αὐτὸ καὶ στὴν ἐρώτηση τοῦ Χριστοῦ «ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομά σας;» οἱ δαίμονες ἀπάντησαν (ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων) ὅτι τὸ ὄνομά τους ἦταν «λεγεών», τὸ ὁποῖο σημαίνει ὅτι μέσα στοὺς ἀνθρώπους εἶχαν εἰσβάλει πολλοὶ δαίμονες, ἰσάριθμοι μὲ τοὺς στρατιῶτες μιᾶς ρωμαϊκῆς λεγεώνας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐκτὸς ἀπ' τὴν κατάργηση τῆς ἀνθρώπινης ταυτότητας καὶ μοναδικότητας, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ ἀπ' τὸ κοινωνικὸ περιβάλλον, ζοῦσαν μέσα σὲ τάφους, δένονταν μὲ ἁλυσίδες, ἦσαν ἐπιθετικοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι φοβοῦνταν καὶ ἀπέφευγαν νὰ

ἔλθουν σὲ ὁποιαδήποτε ἐπικοινωνία πρὸς αὐτούς. Ὁ διάβολος καλλιεργεῖ τὴν ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορὰ στοὺς ἀνθρώπους, ὅταν ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ τοὺς ἐπηρεάσει μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο. Ἀλλὰ καὶ τοὺς σπρώχνει πρὸς τὴν αὐτοκαταστροφή, ἐπειδή «ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ’ ἀρχῆς». Τὸ μόνο εὐχάριστο στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ὅτι δὲν εἶναι παντοδύναμος καὶ γενικῶς δὲν εἶναι ἰσότιμος μὲ τὸν Θεό, γι’ αὐτὸ καὶ δὲν ἔχει τὴν ἀπόλυτη δυνατότητα νὰ ἐπιβάλλει τὴν θέλησή του. Δὲν εἶναι Παντοκράτωρ, ὅπως εἶναι ὁ Θεός, δυστυχῶς ὅμως εἶναι κοσμοκράτωρ, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι σὲ μεγάλο βαθμὸ ὑπακούουν στὰ κελεύσματά του. Τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τοῦ διαβόλου ἀναγνωρίζουν οἱ δαίμονες στὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ἐπειδὴ διαισθάνονται ὅτι ἔχει τὴν δύναμη νὰ περιορίσει τὴν δράση τους.

Ὁ Χριστὸς θεράπευσε ἀμέσως τοὺς δύο ἀνθρώπους, ἐπιβεβαιώνοντας τὸν φόβο τῶν δαιμόνων. Οἱ ἄνθρωποι ἐπέστρεψαν στὰ σπίτια τους καὶ ἡ ἀλλαγή, τὴν ὁποία ἐπέφερε τὸ θαῦμα πάνω στὴν ὕπαρξή τους, δὲν ἔμεινε ἀπαρατήρητο καὶ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μείνει, ἐπειδὴ ὅλοι γνώριζαν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ στὴν προτέρα τους κατάσταση ἀποτελοῦσαν τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο γιὰ ὅλους τοὺς κατοίκους. Ὁ Χριστός, ὡστόσο, ἱκανοποίησε καὶ ἕνα αἴτημα τῶν δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι Τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψει, ἀφοῦ μετακινηθοῦν ἀπ’ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἀνθρώπων, νὰ εἰσέλθουν στοὺς χοίρους, σὲ ἕνα κοπάδι χοίρων ποὺ ἔβοσκε στὴν περιοχή. Τότε τὸ κοπάδι αὐτό, μέσα στὸ ὁποῖο εἰσῆλθαν οἱ δαίμονες, σὰν νὰ τρελάθηκε καὶ ὥρμησε πρὸς τὰ νερὰ τῆς λίμνης, μέσα στὰ ὁποῖα τὰ ζῶα πνίγηκαν.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως πληροφορήθηκαν καὶ αὐτὸ τὸ δεύτερο γεγονὸς καὶ ἔσπευσαν νὰ συναντήσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Μέσα τους δυστυχῶς δὲν μέτρησε τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ δὺο συνάνθρωποί τους ἐπανῆλθαν στὴν κανονικὴ κατάσταση. Ἂν μέσα τους βάρυνε αὐτό, τότε θὰ εὐχαριστοῦσαν τὸν Χριστὸ γιὰ τὴν εὐεργεσία καὶ θὰ Τὸν ὑποδέχονταν στὴν πόλη τους. Ἀπ’ ἐναντίας, αὐτοὶ λυπήθηκαν καὶ φοβήθηκαν μὲ τὸ δεύτερο γεγονὸς καὶ θεώρησαν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν ἡ αἰτία τῆς οἰκονομικῆς ζημίας καὶ καταστροφῆς, τὴν ὁποία ὑπέστησαν. Γι’ αὐτὸ καὶ ζήτησαν ἀπ’ Αὐτὸν νὰ ἀπομακρυνθεῖ. Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δήλωσαν στὸν Χριστὸ ὅτι τοὺς ἐνδιαφέρει τὸ κέρδος καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα (ἀνθρωπιστικὲς ἀξίες, θρησκευτικὲς παραδόσεις) δὲν ἔχουν καμμία ἀξία. Καὶ αὐτὴ ἡ βιοθεωρία τους δὲν διαφέρει ἀπ’ τὴν στάση τῶν χοίρων, οἱ ὁποῖοι ζοῦν εὐχαρίστως μέσα στὴν ἀκαθαρσία καὶ τὸ κεφάλι τους εἶναι συνεχῶς στραμμένο πρὸς τὰ κάτω. Εἶναι βεβαίως ἐλεύθεροι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐκδιώξουν τὸν Χριστὸ καὶ Αὐτὸς σέβεται τὴν ἐπιλογή τους. Δὲν εἶναι βέβαιο ὅμως ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀληθινά «προοδευτικοί» καὶ «ἀνθρωπιστές», ὅπως συνήθως αὐτοχαρακτηρίζονται. Τὶς ἀντιφάσεις αὐτές, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νὰ

τὶς ἀποφεύγουμε στὴν ζωή μας καὶ νὰ τὶς ἐπισημαίνουμε στὸ περιβάλλον μας.

π. Ν.Η.